

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/32076 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 21 maart 2007 in het
geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 februari 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 29 april 2005 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 maart 2007, verzonden op 26 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 mei 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 augustus 2007, waar de staatssecretaris, zonder bericht van verhindering, en de vreemdeling, met bericht van verhindering, niet zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdend met het doel, waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdend met het doel waarvoor hij wil verblijven.

Ingevolge artikel 3.46, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, onder een beperking verband houdend met het ondergaan van medische behandeling, worden verleend, indien Nederland naar het oordeel van Onze Minister het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en de financiering van die medische behandeling naar het oordeel van de minister deugdelijk is geregeld.

2.2. Volgens het in onderdeel B8/2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) vermelde beleid wordt Nederland in beginsel niet aangemerkt als het meest aangewezen land voor de medische behandeling van de desbetreffende vreemdeling, indien dit niet volgt uit de in dat onderdeel geformuleerde criteria.

2.3. In grief 1 klaagt de staatssecretaris - samengevat weergegeven en voor zover thans van belang - dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit het besluit van 29 april 2005 niet blijkt dat de door de vreemdeling gestelde persoonlijke omstandigheden gemotiveerd en in onderlinge samenhang zijn afgewogen bij de beantwoording van de vraag of aanleiding bestaat om toepassing te geven aan de in artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) neergelegde inherente afwijkingsbevoegdheid. Daartoe betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank aldus heeft miskend dat in het besluit is ingegaan op deze omstandigheden, die deels medisch en deels niet-medisch van aard zijn, en dat deze niet kunnen leiden tot het oordeel dat Nederland het meest aangewezen land is voor de medische behandeling van de vreemdeling.

2.3.1. Aan het besluit van 29 april 2005 heeft de minister, voor zover thans van belang, ten grondslag gelegd dat Nederland niet het meest aangewezen land is voor de medische behandeling van de vreemdeling. Ten aanzien van de door de vreemdeling gestelde medische omstandigheden, dat zij Activiteiten Dagelijks Leven- en rolstoelafhankelijk is en dat geen verbetering van haar gezondheidssituatie wordt verwacht, heeft de minister verwezen naar de conclusie in het advies van 29 maart 2005 van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA-advies), dat de vreemdeling is aangewezen op zorg in een verpleeghuis en dat deze zorg in Letland voorhanden is. De niet-medische omstandigheden, dat de dochter van de vreemdeling in Nederland verblijft, de Nederlandse nationaliteit heeft en de vreemdeling dagelijks bezoekt, laten volgens de minister onverlet dat de vreemdeling uitsluitend is aangewezen op zorg in een verpleeghuis en derhalve niet op zorg van haar dochter. Indien de vreemdeling, gelet op haar hoge leeftijd, in Nederland wil verblijven op grond van het ouderenbeleid, kan zij hiertoe een aparte aanvraag indienen, aldus de minister.

2.3.2. Dat in het besluit niet uitdrukkelijk is vermeld dat de minister in de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden, in hun onderlinge samenhang bezien, geen aanleiding heeft gezien om toepassing te geven aan de zogenoemde inherente afwijkingsbevoegdheid, laat onverlet dat de minister gemotiveerd heeft uiteengezet dat en waarom zowel de medische als niet-medische omstandigheden niet leiden tot gegrondverklaring van het bezwaar. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is de minister aldus niet tekortgeschoten in de motivering van dat besluit. Voorts is in het BMA-advies en de overigens overgelegde stukken geen steun te vinden voor de overweging van de rechtbank dat de in Nederland verblijvende dochter van de vreemdeling de enige persoon is die met haar kan communiceren. Verder heeft de rechtbank, door te overwegen dat de vreemdeling in Letland niemand heeft om op terug te vallen, niet onderkend dat, zoals de minister in het door hem bij de rechtbank ingediende verweerschrift ter nadere toelichting van het besluit terecht heeft betoogd, op geen enkele wijze is

onderbouwd dat er geen gezins- of familieleden in Letland verblijven op wie de vreemdeling kan terugvallen. Ook in zoverre is derhalve geen sprake van strijd met het in artikel 7:12, eerste lid, van de Awb neergelegde vereiste dat de beslissing op bezwaar dient te berusten op een deugdelijke en kenbare motivering. De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige daartegen is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.5. Anders dan de vreemdeling heeft betoogd, zijn de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet bijzonder in de zin van artikel 4:84 van de Awb, aangezien die omstandigheden, gelet op de inhoud en strekking van onderdeel B8/2.1 van de Vc 2000, geacht moeten worden te zijn betrokken bij de vaststelling van dit beleid. De minister heeft reeds daarom geen aanleiding hoeven zien om met toepassing van dat wetsartikel van zijn beleid af te wijken.

2.6. Overigens merkt de Afdeling nog op dat de minister in het door hem bij de rechtbank ingediende verweerschrift uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat hij de in het BMA-advies omschreven voorwaarden bij uitzetting van de vreemdeling aanvaardt en dat hij, indien tot uitzetting kan worden overgegaan, de verantwoordelijkheid draagt voor de vervulling van die voorwaarden.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 21 maart 2007 in zaak no. AWB 06/32076;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

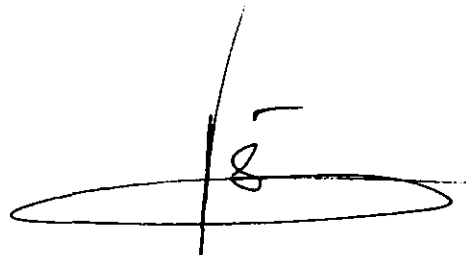
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 september 2007

418

Verzonden: 19 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHTReg.nr. AWB 06 / 32076 BEPTDN

UITSpraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken het geding tussen:

, eiseres,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 29 april 2005.

Kenmerk: 0204.05.2053.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 30 januari 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en/of de Minister van Justitie.

Bij uitspraak van 14 december 2005 heeft de voorzeleningenrechter van deze rechtbank - voor zover thans van belang - het beroep tegen het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en verweerder opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Tegen deze uitspraak heeft verweerder op 10 januari 2006 hoger beroep ingesteld. Bij uitspraak van 29 mei 2006, met kenmerk 200600279/1, heeft de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) het hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak van 14 december 2005 vernietigd en de zaak naar de rechtbank terugverwezen.

Het beroep is opnieuw behandeld ter zitting van deze rechtbank op 30 januari 2007 alwaar voor eiseres is verschenen, haar gemachtigde mr. P.A.E. Engelen, advocaat te Kerkrade. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. D.C.A.M. van der Heijden-Jansen, ambtenaar in dienst van het Ministerie van Justitie.

II. OVERWEGINGEN

Eiseres is geboren op _____ en stelt staatloos te zijn. Zij is op 23 december 2001, met een geldig Schengenvisum voor 90 dagen, via Duitsland naar Nederland gekomen om bij haar dochter en schoonzoon, woonachtig in _____ te verblijven. Op 2 januari 2002 heeft eiseres een herseninfarct gekregen waarna zij is opgenomen in het Atriumziekenhuis te _____. Vier dagen later heeft zij nog een hersenbloeding gekregen.

Op 4 februari 2002 is namens eiseres een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 ingediend onder de beperking 'het ondergaan van een medische behandeling'. Bij besluit van 24 maart 2003 heeft verweerder die aanvraag afgewezen.

Verweerder handhaaft in de bestreden beschikking het standpunt dat eiseres niet voor de

gevraagde vergunning in aanmerking komt. Onder verwijzing naar een door Bureau Medisch Advisering (hierna: BMA) opgestelde nota van 29 maart 2005, stelt verweerder dat voor eiseres Letland het meest aangewezen land is om de noodzakelijke medische behandeling te krijgen.

In beroep en het daarin ingelaste bezwaarschrift is namens eiseres aangevoerd dat verweerder heeft miskend dat Nederland het meest aangewezen land voor behandeling is. Hiertoe heeft eiseres - samengevat weergegeven - het volgende naar voren gebracht. In het besluit in primo blijkt dat verweerder uitgaat van de staatloosheid van eiseres. Niet duidelijk is waarom verweerder hier in het bestreden besluit op terugkomt. De motivering van het bestreden besluit is op dit punt ondeugdelijk, waardoor het besluit niet in stand kan blijven. Ook in de aanbiedingsbrief van de beschikking op bezwaar wordt uitgegaan van de staatloosheid van eiseres. Uitgaande van het feit dat eiseres geen nationaliteit bezit, is er geen ander land aan te wijzen dat verantwoordelijk zou zijn voor de medische zorg die eiseres behoeft.

Voor het welzijn van eiseres is de steun van haar dochter onontbeerlijk nu zij is gebonden aan permanente verpleging. Inhumaan is overigens verweerders stelling dat eiseres in het land van herkomst verpleegd kan worden, terwijl haar enige kind in Nederland woont. Opname in een verpleegtehuis in Minsk is volgens de BMA-rapportage feitelijk onmogelijk. Daarenboven is eiseres geen ingezetene van Wit-Rusland. Verweerder heeft voorts verzuimd te onderzoeken of eiseres na aankomst op de plaats van bestemming in een verpleegtehuis kan worden opgenomen. Vast staat dat er een acute medische noodsituatie ontstaat indien de benodigde behandeling wordt gestaakt.

Hoewel eiseres primair van mening is dat de mogelijkheid van behandeling in Letland niet aan de orde kan zijn, stelt zij zich desalniettemin op het standpunt dat uit de BMA-rapportage niet kan worden afgeleid welke voorwaarden de Letse autoriteiten stellen aan opname in een verpleegtehuis en dat voorts niet duidelijk is of opname gepaard zal gaan met een langdurige periode daaraan voorafgaand.

Namens eiseres is tevens opgemerkt dat in het BMA-rapport van 5 november 2002 wordt geconcludeerd dat zij niet in staat is te reizen. BMA komt in haar rapport van 29 maart 2005 tot een andere conclusie hetgeen opmerkelijk is nu de gezondheidstoestand van eiseres sinds 2002 alleen nog maar verslechterd is. Naar de mening van eiseres levert het bovenstaande een motiveringsgebrek op.

Geconcludeerd dient te worden dat eiseres niet in staat kan worden geacht Nederland te verlaten.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien:

- a. internationale verplichtingen daartoe nopen;
- b. met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, of
- c. klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen of voorschriften.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000, kan een aanvraag voor het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

In artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder r, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) is als beperking bedoeld: het ondergaan van medische behandeling.

Op grond van het artikel 3.46, eerste lid, van het Vb 2000 moet aan drie cumulatieve voorwaarden zijn voldaan alvorens voor dit doel verblijf wordt toegestaan:

1. Nederland dient naar het oordeel van de Minister het meest aangewezen land te zijn voor de medische behandeling;
2. het dient te gaan om een noodzakelijke medische behandeling;
3. de financiering van de medische behandeling dient naar het oordeel van de Minister deugdelijk te zijn geregeld.

In hoofdstuk B8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) is dit artikel verder uitgewerkt.

Uit het bepaalde in artikel 3.46, eerste lid van het Vb 2000, noch uit het ter zake gevoerde beleid, neergelegd in hoofdstuk B8/2 van de Vc 2000, volgt dat redelijkerwijs een afweging moet worden gemaakt welk van de landen waarmee de vreemdeling banden heeft, het meest aangewezen is. Slechts van belang is of Nederland op grond van de Vc 2000 daartoe geformuleerde criteria het meest aangewezen is. De feitelijke toegankelijkheid voor de vreemdeling van de medische zorg in het land van herkomst behoort niet tot die criteria (zie onderdeel B8/4 van de Vc 2000 en de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 9 maart 2004, gepubliceerd in JV 2004/182 en van 4 oktober 2005, met registratienummer 200504488/1).

De rechtbank stelt vast dat verweerder bij zijn beoordeling of Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van de noodzakelijke medische behandeling, (onder meer) de BMA-rapportage van 29 maart 2005 heeft betrokken.

Blijkens voornoemd medisch advies ondervindt eiseres nog steeds de gevolgen van een beroerte in 2002. Zij verblijft in een verpleeghuis en is Activiteiten Dagelijks Leven (ADL) - afhankelijk. Voor het merendeel is zij rolstoelafhankelijk en aangezien verdere verbetering niet verwacht wordt, zal eiseres verpleeghuiszorgbehoefstig blijven. Zij gebruikt tevens medicatie, te weten Ascal, Ciprami, Lioresal en een laxemiddel. Uit een bericht van International S.O.S. van 3 maart 2005 blijkt dat de medicijnen die eiseres gebruikt in Letland aanwezig zijn en dat in Riga (Letland) enkele verpleeghuizen aanwezig zijn. Vermeld wordt echter dat plaatsing in een verpleeghuis in Wit-Rusland op problemen stuit. In een bericht van International SOS van 1 maart 2005 wordt één verpleeghuis in Minsk genoemd. Om in aanmerking te komen voor opname in een verpleeghuis moet een lange procedure worden doorlopen. Voorts is een dergelijke procedure regiogebonden met een aanbeveling van de office of Social Defence onder de voorwaarde dat de persoon in kwestie ingezetene van Wit-Rusland is. De mogelijkheid om op privé basis in een verpleeghuis te kunnen worden opgenomen is er niet, aldus deze informatie. De medisch adviseur geeft voorts aan dat bij het uitblijven van de behandeling en verzorging van eiseres naar verwachting sprake zal zijn van een medische noodsituatie op korte termijn. Hij acht eiseres wel in staat om te reizen met begeleiding van een verpleegkundige, onder de voorwaarde dat eiseres op de plaats van bestemming kan worden opgenomen in een verpleegstahuis.

Uit het BMA-advies volgt dat behandeling en verzorging in Letland geboden wordt. De rechtbank acht in casu geen grond aanwezig voor het oordeel dat verweerder niet mocht uitgaan van de juistheid en volledigheid van het BMA-advies.

Nu verweerder, naar aanleiding van het BMA-advies, eiseres niet tegenwerpt dat zij behandeling en verzorging in Wit-Rusland kan krijgen, blijft hetgeen eiseres dienaangaande naar voren heeft gebracht buiten beschouwing.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2006 gaat de rechtbank er vanuit dat eiseres rechtmatig verblijf heeft in Letland. In genoemde uitspraak heeft de Afdeling immers - voor zover thans van belang - het volgende overwogen:

"In het besluit van 29 april 2005 is gemotiveerd uiteengezet dat er vanuit dient te worden gegaan dat de vreemdeling, nu zij vanaf haar geboorte tot 1968 in Wit-Rusland heeft gewoond, over de Wit-Russische nationaliteit beschikt en bovendien, gelet op de geldigheidsduur van haar Lets vreemdelingenpaspoort, rechtmatig verblijf heeft in Letland, zodat de door haar gestelde staatloosheid niet kan worden gevolgd en dat voorts niet is gebleken dat de vreemdeling afhankelijk is van de zorg van haar in Nederland wonende dochter, die haar in Letland kan bezoeken. Door te overwegen als hij in de aangevallen uitspraak heeft gedaan, heeft de voorzieningenrechter niet ondankend dat de minister niet slechts het advies van 29 maart 2005 van het Bureau Medische Advisering, maar ook de door de vreemdeling gestelde omstandigheden heeft betrokken bij zijn beoordeling of Nederland het meest aangewezen land in evenbedoelde zin is."

De stelling van eiseres dat het inhumain is dat zij naar Letland moet terugkeren terwijl haar enige dochter in Nederland woont en in aanmerking genomen de andere namens haar genoemde niet-medische omstandigheden, wordt door de rechtbank met toepassing van artikel 8:69, tweede lid van de Awb opgevat als een beroep op de inherente afwijkingsbevoegdheid, zoals neergelegd in artikel 4:84 van de Awb.

Ingevolge artikel 4:84 van de Awb handelt het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

De rechtbank stelt vast dat eiseres thans 71 jaar oud is en rolstoel- en ADL-afhankelijk is. Verbetering van haar gezondheidssituatie wordt niet verwacht. Haar dochter is haar enige kind. Zij woont in Nederland en heeft de Nederlandse nationaliteit. Zij bezoekt eiseres dagelijks en is de enige persoon die met haar kan communiceren. Eiseres is als gevolg van de beroerte niet in staat normaal verbaal te communiceren. Eiseres heeft in Letland geen familieleden meer of andere personen op wie zij terug kan vallen.

De rechtbank is niet kunnen blijken dat verweerder in het bestreden besluit gemotiveerd heeft afgewogen of deze omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, dermate bijzonder zijn dat de gevolgen van het handelen overeenkomstig het beleid, zoals neergelegd in hoofdstuk B8 van de Vc 2000, onevenredig zijn in verhouding tot het met dit beleid te dienen doel.

Het bestreden besluit is derhalve in strijd met artikel 3:46 van de Awb en kan hierom niet in stand blijven. Het beroep is gegrond. Verweerder zal opnieuw moeten beslissen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

De rechtbank acht voorts temen aanwezig om verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiseres in verband met de onderhavige procedure redelijkerwijs gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) vastgesteld op het in rubriek III vermelde bedrag, waarbij voor de in aanmerking te brengen proceshandelingen van de gemachtigde van eiseres één punt is toegekend (voor het verschijnen ter zitting) en het gewicht van de zaak is bepaald op gemiddeld (wegingsfactor 1,0). Van andere ingevolge het Bpb voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

De rechtbank stelt vast -onder verwijzing naar artikel 29 van de Wet op de rechtsbijstand- dat op de datum van deze (eind)uitspraak de eventueel voor het onderhavige beroep verleende toevoeging niet is overgelegd, zodat toepassing van artikel 8:75, tweede lid, van

de Awb achtarwege blijft.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:72, 8:74, en 8:75 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

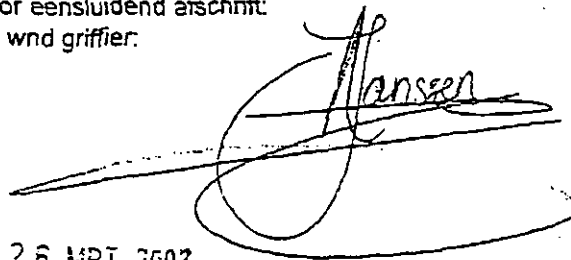
- I. verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- II. draagt verweerder op om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak;
- III. veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 322,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) als de rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan eiseres dient te betalen;
- IV. bepaalt dat voormelde rechtspersoon aan eiseres het door haar voor de onderhavige procedure gestorte griffierecht (ad € 141,-) volledig vergoedt.

Aldus gedaan door mr. M. Hillen als rechter in tegenwoordigheid van mr. A.M.T.C. Janssen als griffier en in het openbaar uitgesproken op 21 MRT 2007 door mr. Hillen voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

w.g. A. Janssen

w.g. M. Hillen

voor eensluidend afschrift:
de wnd griffier:

Verzonden op

25 MRT 2007

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 8:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 8:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
BEGROEPING	
23 APR 2007	
2007	2843
BEWANDLING	545

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
 de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. J.J.A. Klep
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg
 van 26 maart 2007
 met kenmerk 06/32076

Inzake:

met IND-kenmerk 0204.05.2053
 aan te duiden als verweerster
 gemachtigde: mr. P.A.E. Engelen
 advocaat te Kerkrade

Procesvertegenwoordiging

1. Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, van 21 maart 2007, verzonden op 26 maart 2007, met kenmerk AWB 06/32076 (productie 1) in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 29 april 2005 (opnieuw)gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Verweerster is op 23 december 2001 Nederland ingereisd in het bezit van een Schengenvisum, geldig voor de periode van 16 december 2001 tot 17 maart 2002. Op 4 februari 2002 heeft verweerster een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als beperking: 'medische behandeling'.
- 2.2. Bij besluit van 24 februari 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de Minister) de aanvraag van verweerster afgewezen.
- 2.3. Het door verweerster tegen dit besluit gemaakte bezwaar is bij besluit van 29 april 2005 ongegrond verklaard.
- 2.4. Bij uitspraak van 14 december 2005, AWB 05/23851, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht, het door verweerster ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.5. Bij uitspraak van 29 mei 2006, nr. 20960279/1, heeft uw Afdeling het door de Minister tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroep gegrond verklaard, deze uitspraak vernietigd en de zaak naar de rechtbank terugverzonden.
- 2.6. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerster ingestelde beroep opnieuw gegrond verklaard.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1. De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 29 april 2005 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dat besluit ongegrond verklaard dienen te worden.
- 3.2. De Staatssecretaris heeft drie grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.3. De rechtbank heeft op pagina 4 van de uitspraak ten onrechte overwogen:

"De rechtbank stelt vast dat eiseres thans jaar oud is en rolstoel- en ADL-afhankelijk is. Verbetering van haar gezondheidssituatie wordt niet verwacht. Haar dochter is haar enige kind. Zij woont in Nederland en heeft de Nederlandse nationaliteit. Zij bezoekt eiseres dagelijks en is de enige persoon die met haar kan communiceren. Eiseres is als gevolg van de beroerte niet in staat normaal verbaal te communiceren. Eiseres heeft in

Letland geen familieleden meer of andere personen op wie zij terug kan vallen.

De rechtbank is niet kunnen blijken dat verweerder in het bestreden besluit gemotiveerd heeft afgewezen of deze omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, dermate bijzonder zijn dat de gevolgen van het handelen overeenkomstig het beleid, zoals neergelegd in hoofdstuk B8 van de Vc 2000, onevenredig zijn in verhouding tot het met dit beleid te dienen doel."

Toelichting op grief 1

- 3.4. Uw Afdeling heeft in rechtsoverweging 2.3.1 van de aangehaalde uitspraak van 29 mei 2006, zakelijk weergegeven, overwogen dat in het bestreden besluit gemotiveerd uiteengezet is dat de door verweerder gestelde niet-medische omstandigheden door de Minister zijn betrokken bij de beoordeling of Nederland het meest aangewezen land als bedoeld in paragraaf B8/2 van de Vc 2000 is. De rechtbank diende zich na terugverwijzing door uw Afdeling uit te laten over de vraag of de Minister in het bestreden besluit voldoende heeft gemotiveerd waarom de door verweerder gestelde niet-medische omstandigheden geen aanleiding hebben gegeven voor het oordeel dat Nederland niet het meest aangewezen land is voor medische behandeling van verweerder. De rechtbank gaat er onder verwijzing naar voornoemde rechtsoverweging van uw Afdeling vanuit dat verweerder rechtmatig verblijft in Letland heeft. Mitsdien diende de rechtbank zich enkel nog uit te laten dat over de overige door verweerder gestelde overige niet-medische omstandigheden en het oordeel van de Minister daaromtrent. Bij de beantwoording van de vraag of de Minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat ook de gestelde niet-medische omstandigheden geen aanleiding hebben gegeven om Nederland het meest aangewezen land voor medische behandeling te achten, dient de rechtbank zich met inachtneming van het in paragraaf B8/2 van de Vc 2000 ter zake opgenomen beleid te baseren op hetgeen door de vreemdeling in de bezwaar- en beroepsfase is aangevoerd en de reactie daarop van de Minister in het bestreden besluit en in de beroepsfase. In het navolgende zal de Staatssecretaris uiteenzetten dat de rechtbank met de bestreden rechtsoverwegingen buiten de vorenbedoelde grenzen is getreden.
- 3.5. In het BMA-advies van 29 maart 2005 staat onder 1b vermeld dat verweerder vanwege medische klachten ADL-afhankelijk, merendeels rolstoelafhankelijk en verpleeghuiszorg behoeftig is en blijft. Onder 3a van het advies staat vermeld dat in Letland verpleeghuizen aanwezig zijn en onder 4 is vermeld dat bij het uitblijven van behandeling en verzorging er in dit geval naar verwachting sprake zal zijn dat van een medische noodsituatie op korte termijn. De Staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat uit voornoemd BMA-rapport genoegzaam blijkt dat ADL- en rolstoelafhankelijkheid medische factoren betreffen die door het BMA zijn betrokken bij de beantwoording van de vraag of de medische behandeling noodzakelijk is. Door te overwegen dat de Minister in het bestreden besluit de rolstoel- en ADL-afhankelijkheid en de omstandigheid dat verbetering van de gezondheidssituatie niet wordt verwacht niet heeft betrokken in de besluitvorming heeft de rechtbank miskend dat voornoemde omstandigheden medische factoren zijn, die in het bestreden besluit in de

weergave van de inhoud van het BMA-rapport als zodanig zijn benoemd en betrokken.

- 3.6. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de Minister in zijn afweging inzake de vraag of Nederland het meest aangewezen land voor medische behandeling is, onvoldoende gemotiveerd is ingegaan op de leeftijd van verweerster. Gezien hetgeen door verweerster bij de onderhavige aanvraag is aangevoerd heeft de Minister, gelet op het bepaalde in artikel 3.4, eerste lid, onder a, Vb, artikel 3.25 Vb en paragraaf B/10 Vc op rechtens juiste gronden overwogen dat indien verweerster op grond van het ouderensbeleid in Nederland wil verblijven zij daartoe een aanvraag moet indienen. Gebruikmaking van de inherente afwijkingsbevoegdheid dient er niet toe te leiden dat het in artikel 3.4, eerste lid, Vb gemaakte onderscheid tussen de verschillende beperkingen wordt doorkruist.

Vergelijk: AbRS, 12 december 2006, nr. 200605200/1 (productie 2)

- 3.7. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat haar niet gebleken is dat de Minister rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat de dochter van verweerster haar enige kind is dat zij in Nederland woont, dat zij haar dagelijks bezoekt dat zij de Nederlandse nationaliteit heeft en dat verweerster in Letland geen familieleden of andere personen meer heeft op wie zij terug kan vallen. De Minister heeft in het bestreden besluit met betrekking tot deze omstandigheden overwogen dat haar dochter haar ook in Letland kan bezoeken en niet is gebleken dat verweerster afhankelijk is van de zorg van haar dochter. In B9/2.1 Vc worden een aantal omstandigheden genoemd waaronder in elk geval wordt aangenomen dat Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een medische behandeling. Onder punt 4 wordt de situatie genoemd waarin de vreemdeling medisch gezien op mantelzorg is aangewezen, terwijl is aangetoond dat geen gezins- of familieleden van de vreemdeling in het land van herkomst verblijven die in staat kunnen worden geacht deze zorg op zich te nemen en er gezinsleden of familieleden hier te lande op grond van artikel 8a tot en met e, dan wel l, Vw of Nederlander zijn. Als de verlening van de mantelzorg medisch noodzakelijk is, blijkt dit uit het advies van het BMA. In B8/5 Vc wordt uiteengezet dat de sub 4 genoemde situatie bedoeld wordt dat de aard van de aandoening het noodzakelijk maakt dat de vreemdeling verzorgd wordt door derden, met name familieleden of vrienden. Aangezien uit het BMA-rapport blijkt dat verweerster is aangewezen op verpleeghuiszorg en niet blijkt dat zij op medische zorg van haar dochter, andere familieleden of andere personen is aangewezen heeft de Minister kunnen volstaan met de betreffende overweging in het bestreden besluit.
- 3.8. De Minister heeft voorts in het verweerschrift van 17 oktober 2005 in reactie op de beroepsgrond dat verweerster in het land van herkomst niemand heeft om op terug te vallen verwezen naar voornoemd beleid en er tevens op gewezen dat ook niet is aangetoond dat er geen gezins- of familieleden in het land van herkomst verblijven die een eventuele zorg op zich kunnen nemen. In de op de zitting van 9 november 2005 overgelegde pleitnota betoogt verweerster, onder verwijzing naar de gronden van bezwaar van 4 april 2003, dat deze reactie in het verweerschrift haar verbaasde omdat de Minister te kennen had gegeven een hoorzitting in bezwaar niet zinvol te achten. De Minister van Buitenlandse Zaken (lees: de Minister) heeft bij

brief van 6 januari 2003 (gedingsstuk 7)aan de dochter van verweerster gevraagd om aan te tonen dat zij gemachtigd was om de aanvraag namens haar moeder in te dienen. Blijkens het faxbericht van de Politie Limburg Zuid, district Heerlen, van 16 januari 2003 (gedingsstuk 8), heeft verweerster het geconstateerde verzuim hersteld door een op 1 mei 2002 bij notariële akte opgemaakte algemene volmacht over te leggen. In de gronden van bezwaar van 4 april 2003 betoogt verweerster dat uit voornoemde volmacht blijkt dat er in het land van herkomst niemand is op wie verweerster kan terugvallen. Aangezien dit niet uit de ingebrachte volmacht kan worden afgeleid heeft de Minister zich in het verweerschrift op het standpunt kunnen stellen dat overigens ook niet is aangetoond dat er geen gezins- of familieleden in het land van herkomst verblijven die een eventuele zorg op zich kunnen nemen. Mitsdien heeft de rechtbank ten onrechte als vaststaand feit aangenomen dat verweerster in Letland geen familieleden meer of andere personen in Letland heeft op wie zij kan terugvallen.

- 3.9. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de dochter van verweerster de enige persoon is die met haar kan communiceren. Deze overweging ontbeert een feitelijke grondslag. Uit het BMA-advies van 29 maart 2005 noch uit de overige in het geding gebrachte stukken kan dit worden afgeleid. In dit verband wijst de Minister met name naar de brief van de verpleeghuisarts 22 december 2002 (gedingsstuk 5) waaruit het tegendeel blijkt. In voormelde brief schrijft de verpleeghuisarts dat verweerster nu wel enige gebaren lijkt te begrijpen, maar dat de communicatie moeizaam blijft, ook tussen verweerster en haar dochter.

Grief 2

- 3.10. De rechtbank heeft op pagina 4 ten onrechte overwogen:

"Het bestreden besluit is derhalve in strijd met artikel 3:46 van de Awb en kan hierom niet in stand blijven. Het beroep is gegrond. Verweerder zal opnieuw moeten beslissen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen."

Grief 3

- 3.11. De rechtbank heeft op pagina 4 ten onrechte overwogen:

"De rechtbank acht voorts termen aanwezig om verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 3:75 van de Awb te veroordelen in de door eiseres in verband met de onderhavige procedure redelijkerwijs gemaakte kosten. Deze kosten zijn op de voet van de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) vastgesteld op het in rubriek III vermelde bedrag, waarbij voor de in aanmerking te brengen proceshandelingen van de gemachtigde van eiseres één punt is toegekend (voor het verschijnen ter zitting) en het gewicht van de zaak is bepaald op gemiddeld (wegingsfactor 1.0). Van andere ingevolge het Bpb voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken."

Toelichting op grief 2 en 3

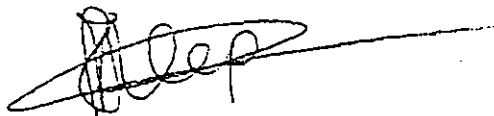
3.12. Deze grieven hebben geen zelfstandige betekenis en dienen te worden beoordeeld in het licht van grief 1.

4. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

's-Hertogenbosch, 23 april 2007

Gemachtigde

*Mr. I.J.A. Klep, senior procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 888 3021
telefax 073 888 3086*